

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 4. Ex Theologorum doctrina, & locutione amplius eadem locutio confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

ciplina Christianæ perfectionis lib. 5. cap. 11. Alvarez de Paz tom. 1. de vita spirituali lib. 2. part. 5. cap. 41. & lib. 4. part. 2. cap. 23. noster Ioannes à I. s. v. Maria de Mystica Theologia cap. 6. & plures alij.

Sed oprime, vt solet, locutione hac vsa fuit, eamque explicuit Sancta Mater nostra THERESIA cap. 18. suæ vitæ referens reuelationem illam sibi à Deo circa hoc factam, in qua tale à Deo accipit responsum. Et quia quæ intelligit nequit comprehendere, hinc perinde est, at que si intelligendo non intelligeret, statimque ipsa subiungit: Hic omnes potentia deficiunt, & taliter suspenduntur, vt nullo modo percipi possit, sicut dictum est, illas operari. Si alicuius mysterij meditatione iam occupabatur, ita mox ipsum de memoria elabatur, ac si nunquam eius meminisset aut de eo cogitasset, si in libro legat, mox lectorum non recordatur, aut quousque perueniat; idē quoq; in oratione vocali vsu venit. Adeo vt importuni huius papilionis (memoria in quā) ala hic aduertantur. & se ipsa iam monere amplius non possit. Voluntas quidē amando maxime occupetur oportet, sed tamē, quomodo amet, non intelligit. Intellectus deniq; si quid intelligat, nō intelligit, quomodo intelligat, salte nihil eorū quæ intelligit potest cōprehendere: equidē non puto ipsum quidquam intelligere; nam sicuti tā dixi, hoc non intelligitur, & quomodo id fiat, plane ego intelligere non valeo. Et c. 10. eisdē libri sic inquit: Intellectus (quamū mibi videtur) non discurrit, non tamen amittitur: sed vt dico non operatur &c. Et cap. 12. Et admirandi & in quo se interim occupet materiam dat; & efficit, vt etiam sine mentis discursu breuissimo tempore plus intelligat, quam nos omni nostra diligentia plus imō annis possemus comprehendere &c. Et cap. 23. suæ vitæ ait, quod in illa oratione, quam ipsa vocat quietis: nihil cogitabam, nec cogitare quid poteram. Quā doctrinam repetit cap. 17. 18. & 26. suæ vitæ, & Mansionē quinta cap. 1. & in lib. vitæ perfectionis cap. 30. & alijs in locis relatis à Magistro Luitio Legionensi in apologia supra citata;

§. IV.

Ex Theologorum doctrina, & locutione amplius eadem locutio confirmatur.

SED, vt plura alia testimonia, in quibus eadem continetur locutio, omitramus, sufficiat pro huius locutionis euidenti approbatione, quod prædicta contemplatio communiter à Sanctis Patribus otium appellatur, imō & Philos. 10. ethicorum naturalem contemplationem, quæ longè inferior est, vacationē appellauit, non quia in illa detur cessatio ab operatione, sed quia huiusmodi operatio, propter rationes supra adductas, prædicta nomina, sicuti, & nomen quietis, & alia similia promeretur. Quæ omnia coniunxit D. Tho. in 3. dist. 35. q. 1. ar. 2. quæstione. 1. vbi in secundo argumento sic habet. Vita contemplatiua à sanctis otium dicitur, & Philosophus etiam 11. ethicorum dicit ipsam vacationem, sed voluntas est vis motiua, cum ergo motus otio, & vacationi repugnet, videtur, quod vita contemplatiua non consistat in actu affectiue, sed solum in actu cognitiue.

Cui argumento sic respondet: Ad secundum dicendum, quod voluntas non solum est motiua quantum ad exteriores motus, qui vacationi repugnans, sed etiam motuum interiorum etiam ipsius intellectus, qui quidem motus æquiuoce dicuntur, vt patet in tertio de anima sunt enim actus perfecti, & ideo magis assimilantur quieti, quam motui, &c. Ecce qualiter huiusmodi locutio non solū apud Mysticos, sed etiā apud Scholasticos, & Philosophos

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NIVT

.124

communis sit, quæ confirmatur ex illo Psalm. 45. *Vacate, & videte quoniam factus est Dominus, Vbi vacatio, seu otium simul cum visione constituitur, ad denotandum huiusmodi otium, seu vacationem non excludere actus à potentijs elicitos, sed eorum modo quodam superiori, & valde quieto secum afferre, iuxta quem etiam sententiam referens D. Stephanus sublimem illam Moyli visionem de rubo ardenti dixit, *Tromfactus Moyses non audebat considerare.* Actorum 7. n. 32. quamvis reuera actum sublimis contemplationis tunc Moyses exercebat.*

33. Id ipsum optimè confirmatur ex eo, quod docent Theologi cum D. Thom. 1. 1. quæst. 111. artic. 2. scilicet, *Gratiam operantem esse illam, quam Deus in nobis sine nobis operatur, seu quæ datur ad effectum, in quo mens nostra est mota, & non mouens, Quæ tamen doctrina nullatenus excludit, quod mens nostra eliciat illos actus, respectu quorum datur gratia operans: cum enim sint actus vitales, non possunt non à potentijs vitalibus elicitiuè procedere, hætenus tamen verificatur prædicta locutio, quatenus prædicti actus, vt exeunt à gratia operante, non eliciuntur liberè ab ipsis potentijs, atque ad eò in hoc sensu dicitur mens nostra non se mouere ad illos. Simili ergo modo, iuxta phrasim Mysticam, quamuis in sublimi hac contemplatione reperiantur actus eliciti à potentijs vitalibus, tamen meritò dicitur, tunc ipsas potentias non se mouere ad illos, quatenus, etsi elicitiuè, & liberè eos producant, non tamen mouent se ad illos modo proprio, seu ex propria industria, nec cum inquisitione, vel labore, nec per modum motus, sed per modum quietis: propter ea, quæ iam explicuimus.*

§. V.

Alia locutio contemplationem potius in passione, quam in actione constituens testimonijs Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum comprobatur.

34. **E**T ex hoc à fortiori comprobata, & explicata manet locutio illa apud eosdem Patres, & Doctores Mysticos valde communis, quod scilicet illa sublimis contemplatio potius se habet per modum passionis, quàm per modum actionis, seu quod tunc mens potius se habet passiuè, quam actiuè, quamuis re vera operationes vitales, & liberæ, atque ad eò actiuè ab illa procedentes eliciat, eo quod respectu talium actionum speciali modo à Deo mouetur, & excitatur, eiusque ductum, non autem propriam industriam, & excitationem sequitur, iuxta quem etiam sententiam D. Dionysii cap. 2. de diuin. nomin. §. 4. de diuino Hierotheo dicere solebat, quod erat patiens diuina: quem modum loquendi ibidem sequitur D. Thomas, nec non, & Theodor. Act. 1. super illud, *Factum est in mentis excessu.* Rusbruch, lib. de ornatu spiritualium nuptiarum cap. 71. vbi de hac contemplatione loquens ait: *Quod in ea diuinam operationem tanquam mera creatura patiantur oportet, & inferius, Operatio diuina horis omnibus mouens, vrgens, incitans, introrsum trahens, &c.* Qua etiam phrasi vsus fuit D. Paulus ad Rom. 8. dicens *Quicumque spiritu Dei aguntur, hæ sunt Filij Dei.* Ecce qualiter Filios Dei agi spiritu Dei (quod passionem denotat) non autem semetipsos agere, docet, quamuis re vera eliant operationes, ad quas ex spiritu Dei mouentur. Quod